

Občasník Obchodnej akadémie v Trenčíne

**TAJOMSTVO
DOKONALÉHO
OUTFITU ODHALENÉ!**

ŠOKUJÚCE!

**ČO VŠETKO PREZRADIL
MARIÁN KVASNIČKA
O SVOJOM OTCOVI?!**

**Recept na domáce
gumové medvedíky**

**2
0
1
8
/
2
0
1
9**

**ABSOLÚTNA VÍŤAZKA
Michaela Pavleová**

Obsah

Výletníci

4-7

*Lekár duše a diagnostik
mocných*

8-10

Prijatie u prezidenta

11

*MÓDNA
AKADÉMIA*

12-13

STUŽKOVÁ

14-15

**ÚTEK Z KONCENTRAČNÉHO
TÁBORA**

16-17

Umelecká chvíľka

18-21

ŠPORT

22-23

RECEPTÁR

24

"FTÍPKY"

25

Prestávka

26-27

Slovo na úvod

Milí čitatelia, práve držíte v rukách prvé vydanie školského časopisu Obchodnej akadémie Milana Hodžu, ktorý škola po veľmi dlhej prestávke opäť publikovala. Po minuloročnom pokuse o publikáciu literárnych prác žiakov vo forme almanachu VLNA (Výtvarno-literárny nezávislý almanach) sa vytvorila redakčná rada, ktorá dostala za úlohu zostaviť časopis, ktorý by nielen publikoval literárne práce žiakov, ale taktiež zachytával každodenný život na škole. Mne, dodnes z nepochopiteľného dôvodu, pripadla úloha šéfredaktora. Spolu s mojimi novými kolegami a kolegyňami v redakčnej rade sme vytvorili skvelý tím, ktorý chcel odvieť len tu najlepšiu prácu. Za to patrí moja osobná vďaka celej redakčnej rade, bez ktorej by tento časopis nikdy

nevznikol. Napriek nášmu úsiliu a snahe nešli veci úplne podľa očakávania, no nakoniec sme to zvládli a vytvorili tento úžasný časopis. Jeho obsah je naozaj bohatý a verím, že každý si nájde minimálne jednu tému, ktorá ho zaujme. Samozrejme, nie všetko sme dokázali vmestiť do prvého čísla, preto sa určite v budúcnosti môžete tešiť na ďalšie číslo tohto časopisu. Na záver by som sa vám už len chcel poďakovať za to, že ste sa rozhodli tento časopis čítať a dúfam, že to pre vás bude dobre strávený čas. Za celú redakčnú radu vám prajem príjemné a ničím nerušené čítanie.

Taraba

Osobitnú časť nášho časopisu by sme chceli venovať príbehom žiakov z našej školy, ktorých príbuzní poznali a zažili nepredstaviteľné a neveriteľné veci. Priblížime vám strastiplný útek z koncentračného tábora, obdivuhodnú pomoc Židom na úteku i pikošky zo socializmu priamo z prvej ruky. Dúfame, že si z týchto príbehov zoberiete ponaučenie, aby sa história týchto udalostí už nikdy nezopakovala. Prvý príbeh tejto rubriky nájdete na strane 16-17.

EXKURZIA NEMECKO-RAKÚSKO

V máji naša škola pravidelne organizuje exkurzie do Rakúska a Nemecka. Táto exkurzia je spojená s poznávaním prírodných a kultúrnych krás týchto nemecky hovoriacich krajín. Exkurzia trvá 4 dni, počas ktorých naši žiaci navštívia typické alpské mestečko Hallstatt. Toto mestečko je zapísané do svetového kultúrneho dedičstva UNESCO. Nádherné scenérie zdvíhajúcich sa hôr spoločne s krásnym alpským jazerom vytvárajú jedinečnú atmosféru. Do toho všetkého samozrejme patrí aj typická architektúra, ktorá zaujme nejedného turistu.

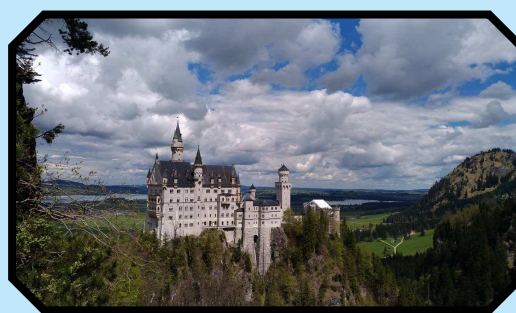

Hallstatt je jednou z najobľúbenejších a aj najnavštevovanejších lokalít v Rakúsku. Každý deň ho navštívia davy turistov z celého sveta, o čom sme sa aj na vlastnej koži presvedčili. Napriek tomu je Hallstatt tým miestom, kde sa chcete určite niekedy vrátiť, vždy vás tam niečo prekvapí, alebo zaujme. Rozhodne ho odporúčame navštíviť. Ďalšia zastávka - Innsbruck. Toto krásne historické mesto, ktoré je učupené v kotline medzi majestátnymi horami nás všetkých očarilo. Prechádzka historickými uličkami hudobného skladateľa

na nás všetkých zapôsobil. Po 3 hodinách strávených v tomto úžasnom rakúskom meste sme nasadli do autobusu a išli ďalej do Oberammergau v Nemecku, kde sa nachádzala naša ubytovňa, v ktorej sme strávili noc. Na druhý deň sme pokračovali v našom spoznávaní Bavorska a susedného Rakúska. Naš program začal cestou do prihraničného nemeckého mestečka Garmisch-Partenkirchen. V tomto mestečku sa konali v roku 1936 Zimné olympijské hry a v roku 1978 Majstrovstvá sveta v zjazdovom lyžovaní. Pre nás všetkých to bol perfektný zážitok vidieť na vlastné oči skokanské mostíky a aj celý areál. Po skončení prehliadky tohto športového areálu sme sa presunuli do susedného Rakúska. Cestou do Rakúska sme sa mohli kochať úchvatným výhľadom na najvyšší vrch Nemecka, Zugspitze. Následne sme dorazili do rodiska slávneho hudobného skladateľa Wolfganga Amadea Mozarta. Do Salzburgu. V centre mesta sme mohli vidieť krásnu katedrálu sv. Ruperta a Virgila.

Najväčší dojem však na nás zanechalo hlavné námestie, v centre ktorého bola socha Mozarta v nadživotnej veľkosti. Pocit otvorenosti a priateľskosti mesta dotváral klavír, ktorý bol umiestnený pri soche Mozarta, na ktorom si mohol zahrať ktokoľvek. Samozrejme, aj od nás sa pár talentovaných klaviristov rozhodlo zahrať nejakú tu skladbu. Po ich vynikajúcom výkone im oprávnene tlieškalo celé námestie. Týmto sme zakončili druhý deň našej exkurzie. Na tretí deň sme sa zamerali na kultúrne centrá Bavorska. Hlavným bodom programu sa stal výlet do prekrásneho Neuschwansteinu. Zámku, ktorý dal postaviť bavorský kráľ Ľudovít II. Je to jedno z najznámejších a najnavštevovanejších turistických miest v Nemecku. Zámok pripomína sídlo rozprávkových postáv, inšpiroval dokonca aj staviteľov hradu Šípkovej Ruženky v Disneylande. V pozadí hradu sa nachádza idylická panoráma alpských vrchov. Interiér hradu je taktiež veľmi detailný a krásne vyzdobený. Aj napriek preplnenému areálu turistami sme si atmosféru tohto nádherného miesta veľmi užili. Po prehliadke zámku a okolia sme sa vrátili do našej ubytovne v Oberamergau. Tam sme navečer dostali rozchod a mohli si obzrieť krásy mesta, a bolo sa veru na čo pozerieť. Všetci sme si užívali tieto chvíle, bol to totiž predposledný deň našej exkurzie. Štvrtý deň našej exkurzie sme spravili poriadok na ubytovni, pobalili kufre a vyrazili na cestu. Našou poslednou zastávkou bola návšteva soľnej bane pri meste Hallein. V tejto bani sa už síce soľ neťaží, stala sa z nej však turistická atrakcia, ktorá priťahuje tisícky turistov ročne.

Pred prehliadkou sa musí každý návštevník obliecť do bieleho ochranného odevu, aby mu soľ nepoškodila oblečenie a taktiež pre veľký chlad, predsa len táto baňa je niekoľko desiatok metrov pod zemským povrchom. Zaujímavosťou tejto bane je aj jazero, po ktorom sa pri prehliadke bane preplavia návštevníci na druhý breh. Taktiež sa tu nachádza aj neobvyklý hraničný prechod medzi Rakúskom a Nemeckom. Prehliadka bane nás všetkých očarila a boli sme nadšení z toho, že sme sa jej mohli zúčastniť. Nakoniec sme nasadli do autobusu späť domov. Na záver by som chcel za všetkých poďakovať za skvelú organizáciu a priebeh celej exkurzie. Konkrétne p. p. Margočovi, p. p. Melovskej, pánovi riaditeľovi Jandíkovi a aj celému vedeniu školy. Bola to perfektná exkurzia, na ktorú budeme mať všetci len tie najlepšie spomienky.

TEXT: JAKUB ŠATURA

Slovanské múzeum A. S. Puškina, Brodzany

V rámci výuky ruského jazyka študenti 3. ročníka OA každý rok navštevujú v malebnom prostredí Tribečskej hornatiny Slovanské múzeum A. S. Puškina v Brodzanoch, letné sídlo detí najznámejšieho ruského spisovateľa. Múzeum ponúka v letných mesiacoch okrem nádherného interiéru a expozície slovansko-ruských literárnych vzťahov aj prechádzku v krásnom priľahlom parku s bustami našich významných slovenských spisovateľov a návštevu kaplnky a hrobky rodu Friesenhofovco, ktorí sa v 19. storočí významne zapísali do spoločensko-politických, vedeckých a kultúrnych dejín horného Uhorska. Naša exkurzia je vždy spojená s návštevou rodného domu Ľudovíta Štúra a Alexandra Dubčeka v Uhrovci, osobností, na ktoré sme my Slováci právom hrdí. Turistickým pochodom na Uhrovský hrad, ktorého vlastníkom bol aj Matúš Čák Trenčiansky a známy rod Zayovcov, končíme našu kultúrno- poznávaciu exkurziu, ktorú si študenti veľmi obľúbili a zistili, že národ bez histórie nie je národom a že poznaním minulosti našich predkov vieme lepšie pochopiť súčasné problémy ľudstva.

Pikova Dáma, P. I. Čajkovský Národné divadlo Brno

Študenti 3. C triedy, študenti s výukou cudzích jazykov Aj – Rj, mali možnosť zúčastniť sa 1. 3. 2018 kultúrno-poznávacej exkurzie zameranej na návštevu divadelného predstavenia – opery Pikova Dáma P. I. Čajkovského v Národnom divadle v Brne, čo je rarita medzi divadelnými predstaveniami, nakoľko celá opera bola v ruskom jazyku s anglickými titulkami. Doobeda sme navštívili Hvezdáreň a Planetárium v Brne, kde sme stretli ústretových a milých ľudí, ktorí sa nám aj mimo pracovného času dokázali venovať a ponúknuť svoje služby. Prednáška Sen o lietaní obohatila študentov o poznatky nášho vesmíru, hviezd a planét v 3D projekcii. Brno, ako metropola Moravy so svojimi historickými a kultúrnymi pamiatkami, ako mesto mladých očarilo študentov natoľko, že už teraz sa tešia na ďalšie zážitky. „Hoci sme boli veľmi unavení, sme radi, že sme videli niečo nové. Ďakujeme pani profesorkám za nezabudnuteľný zážitok a krásnu exkurziu“, študenti 4. C triedy.

TNT Theatre - Divadelné predstavenia v anglickom jazyku

Jesenné a jarné mesiace na našej škole sú už tradične 10 rokov spojené s návštevou divadelných predstavení TNT Theatre, medzinárodne uznávaného divadla so sídlom v Británii, ktoré ponúka hry naštu-dované profesionálnymi anglickými a americkými hercami v anglickom jazyku. Diela známych autorov sú vždy prepojené s našimi každodennými problémami, čím sa nevtieravým spôsobom približujú divá-kovi – našim študentom, ktorí si veľmi cenia vysokú profesionalitu hercov, spracovanie témy, hudbu, cho-reografiu, minimum rekvizít a hlavne krásnu spisovnú angličtinu rodených Angličanov a Američanov. Dňa 22. 3. 2018 2. D trieda mala možnosť vidieť hru My Sister Syria v Divadle Wustenrot, Bratislava v réžii vynikajúceho Paula Stebbingsa. Výborné spracovanie tak náročnej a aktuálnej témy ako je imigrá-cia, korene terorizmu, medzikultúrne rozdiely a náboženské nepokoje nás vtiahlo do deja a vyvolávalo v nás silné pocity, či už dobré alebo zlé. Ako hovoria študenti: „Pri použití minima rekvizít, hra bola spre-vádzaná skvele načasovanými efektami. V jednej časti dokonca herečka s afrom a pôvodom z Libanonu nám aj “zarapovala“. Od začiatku sme sa vedeli vcítiť do hlavných postáv, nakoľko hra bola vytvorená na základe skutočných udalostí, ktoré sa odohrávajú v súčasnom období v Sýrii. Silný monológ v závere hry nás zdvihol zo stoličiek. Do sály sme vošli ako študenti, ktorí musia ísť do divadla, ale odchádzali sme ako silní ľudia, ktorí sa vážne začali zamýšľať nad problémami nešťastných ľudí nielen v Sýrii ale na celom svete.“ Študenti si predstavenie užili a pochvaľovali si celú atmosféru, ktorú dotvárala arabská hudba počas celého predstavenia. Opäť sme sa priblížili k poznaniu inej kultúry a teda poznaniu samého seba.

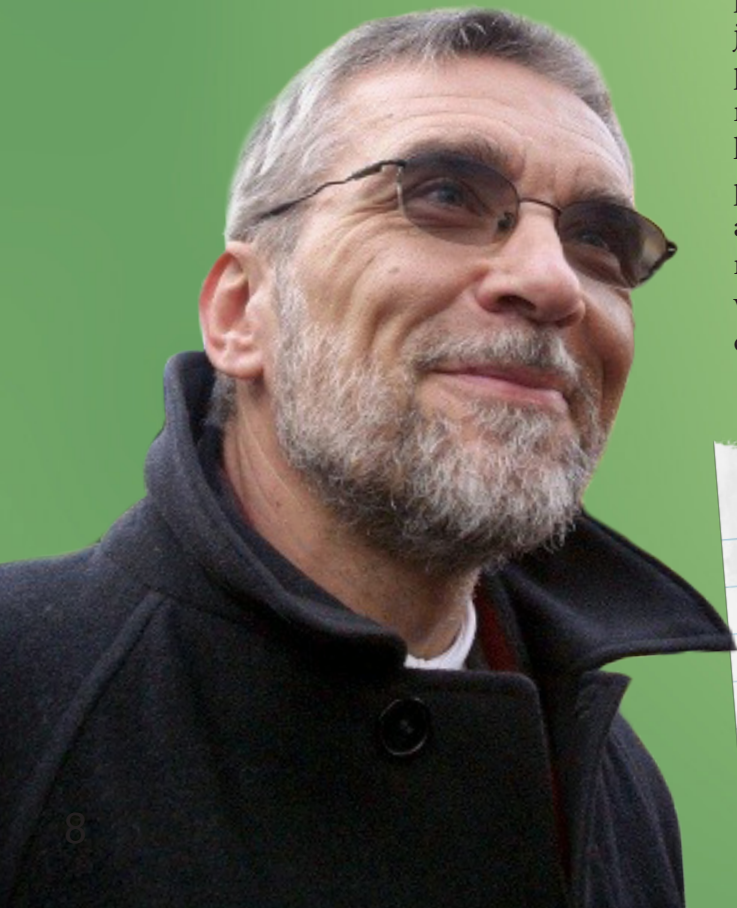
LEKÁR DUŠE A DIAGNOSTIK MOCNÝCH

V týchto dňoch by sa dožil 90. narodenín známy slovenský pedopsychiater MUDr. Ladislav Kvasnička z Trenčína. V tomto roku si zároveň pripomíname 15. výročie jeho tragickej smrti. Ako detský lekár, psychiater, špecialista v oblasti defektológie, logopédie, liečbe zajakavosti, ako aj sociálno-zdravotnej pomoci mentálne postihnutým ľuďom - bol všeobecne známy a v odborných kruhoch rešpektovaný. Menej sa však vie o jeho iných aktivitách – zlepšovateľstvo, maliarstvo, písanie duchovnej literatúry, politická činnosť pred rokom 1989 a po ňom. Jeho syna PhDr. Mariána Kvasničku, nášho pedagóga, sme požiadali o rozhovor, aby trochu poodhalil „neznámu tvár známeho človeka“ z nášho regiónu.

My vzhľadom na rok nášho narodenia o vašom otcovi vieme iba z rozprávania našich rodičov či starých rodičov. Niektorí si ho pamätajú ešte ako deckára, ktorý počas nočných služieb pokrýval široký rajón od Trenčína po Považskú Bystricu. Neraz aj v zimách a mrazoch navštevoval choré deti až po kopce Homôlky či Zliechova. Ako by ste nám charakterizovali vášho otca z prvej ruky?

M.K.: Niektoré veci si pamätám, iné viem z ohlasov druhých ľudí. Ako odchovanec zakladateľa detského lekárstva prof. Churu (Trenčín) môj otec bral svoju lekársku profesiu ako povolanie, poslanie. Vždy stál na strane detí, lebo sú veľmi zraniteľné. Myslím, že mal veľa empatie, najmä však vnímal „maličkých“ ako Božie deti. Neskôr – už ako psychiater – sa často dostával do konfliktov s pedagogickou obcou, ktorá často ignorovala osobnostné špecifiká a ťažkosti detí. Razil pojem didaktopatogénia – čím rozumel zdravotné ťažkosti spôsobené školským systémom, nastaveným na všeobecný priemer. Jednu vec by som však uviedol, nakoľko ju verejnosť nepozná. Ako doma nikto nie je prorokom, a obuvníkov deti občas chodia bosé, tak aj môjmu otcovi sa s nami, súrodencami, občas nedarili také zázraky ako s pacientmi „zvonka“. V čase, keď radil rodičom, ako postupovať pri výchove problémových detí, jeho syn, teda ja, utiekol z domu kvôli nešťastnej láske a domov prišiel s policajným sprievodom. Ešte jedna vec – ako zlepšovateľ nás občas privádzal na pokraj zúfalstva, najmä v puberte, kedy si naše klamstvá a tvrdenia preveroval na zvláštnom prístroji, ktorý reagoval na zmenu kožného odporu. Bol to akýsi predchodca dnešných detektorov lži. Samozrejme, keď ručička prístroja vyletela nahor napriek nášmu zatĺkaniu, vzápätí vyletela aj otcova pevná ruka. Ťažké detstvo s psychiaterom!

Uff, to sme šťastní, že naši rodičia majú iné profesie! Poďme ale ďalej. Váš otec bol predovšetkým známy v oblasti detskej psychiatrie, málokto však vie, že sa nie v malej miere angažoval aj ako antikomunistický aktivista. Ako by ste opísali jeho činnosť v období pred nežnou revolúciou?

M.K.: Asi najpolitickjšia aktivita môjho otca, ktorá mala vo vtedajšom ideologickom systéme akýsi podvratný (v zmysle vtedajších zákonov) rozmer, sa odohrala najskôr počas jeho vysokoškolských štúdií. Ako mladá kresťanská generácia, odchovaná študentským domovom Svoradov a tzv. Rodinou chorvátskeho jezuitu Kolakoviča (z tejto generácie neskôr vyšli také osobnosti ako Vladimír Jukl, Sylvester Krčméry či Anton Neuwirth), aj môj otec sa angažoval ako kresťan. Prejavilo sa to aj počas ktorýchsi povojnových volieb, kedy niekto sfalšoval volebné lístky a mladých náboženských aktivistov kvôli protestom poodvážali na výsluchy. Otec strávil niekoľko dní vo väzení, kde sa stretol na vlastnej koži s fyzickým násilím. Na kolene mal jazvu, keď ho väzenský bachár skopal dole schodmi. Odvtedy udržiaval kontakty s mnohými politickými väzňami – s Tonkom Neuwirthom, ktorému robil sekundujúceho lekára, s Ivanom Polanským, vydavateľom samizdatov, profesorom Jánom Komorovským, zakladateľom religionistiky na Slovensku, napokon aj s vynikajúcim spisovateľom Rudom Dobiášom, mnohoročným väzňom jáchymovských uránových baní. Otec sa aktívne podieľal na publikačnej aktivite v náboženskej samizdatovej literatúre, ktorá sa, pochopiteľne, rozširovala ilegálne. Mal som česť do niektorých týchto tlačí prekladať významných francúzskych personalistov Maritaina, Mouniera ako aj Viktora E. Frankla, ktorý po návrate z Osvienčimu založil školu logoterapie. Tá skúma otázky duchovnej prázdnoty a zmyslu života napriek utrpeniu. V tom čase (70. roky) sa takáto literatúra „nenosila“, ani sa nesmela prekladať.

Váš otec ako aktívny kresťan neskôr uzavrel svoj príbeh viery v politickom prostredí kresťanských demokratov. Skôr, ako sa dostaneme k tejto etape jeho života, by sme však radi ešte vedeli, ako ste vy ako rodina prežívali obdobie komunistickej totality. Ako vieme z hodín dejepisu a občianskej výchovy, táto doba sa vyznačovala práve popieraním viery ako takej a prenasledovaním veriacich obyvateľov bývalého Československa. Aké skúsenosti mal v tomto smere váš otec?

M.K.: Tá doba bola naozaj schizofrenická. Napriek tomu, že panoval – ako napísal Dominik Tatarka – démon súhlasu, ľudia (dokonca aj mnohí komunistickí funkcionári) si dávali krstiť či sobášiť svoje deti tajne. V „slnecných šesťdesiatych“ to s vierou ešte ako-tak išlo. Otec úzko spolupracoval s dubnickou komunitou saleziánov, ktorá formovala aj nás, mládež. Horšie to však bolo počas rokov tzv. normalizácie, ktorá by sa správne mala nazývať abnormalizáciou. Na ilustráciu vyberiem len pár príkladov z otcovho života.

Prvý bol skoro nevinný, no mal ničivé dôsledky na otcov profesionálny život. Keď v roku 1973 prihlásil svoju sestru na vyučovanie náboženstva, na najbližšom rodičovskom združení sa súdružka učiteľka pustila do všetkých „zadubených“ rodičov s čarovným argumentom: nečudujte sa, ak sa vaše deti nedostanú na školy a budú z nich obyčajní robotníci! V diskusii otec povedal len tolko, že Československo je robotnícky štát a byť proletárom by nemala byť hanba, ale česť. Okamžite nasledovali pracovné a finančné postihy. Druhý malér sa objavil, keď otec so slovenskou televíziou točil dokumentárny film o zdravotnej starostlivosti v ústave pre mentálne postihnuté deti v Adamovských Kochanovciach, kam celý život chodil ako lekár. Problémom boli miestne rehoľné sestry – vincentky, ktoré sa s láskou starali o ťažké prípady ležiacich a znetvorených detí. Štát pod zástavou „vedeckej ateizácie“ tieto obetavé sestry najskôr vyhnal, no neskôr ich musel povolať naspäť, lebo „civilné“ pracovníčky tú ťažobu nezvládali. Film, samozrejme, skončil v trezore a otec mal ďalší šrám. V osemdesiatych rokoch sa otec podieľal na výuke pastorálnej psychológie tajne svätených kňazov pod vedením neskoršieho biskupa Rudolfa Baláža. Títo muži do nášho panelákového bytu chodievali konšpiratívne rôznymi pivničnými vchodmi. Po prednáškach sa v obývačke slúžila svätá omša a po nej mama pre celú osádku podávala obed. Našťastie, toto sa neprevalilo. A potom už prišla pamätná púť na Velehrade, sviečková manifestácia a napokon aj zmena pomerov v novembri 1989. O osudoch slovenských občanov počas náboženských perzekúcií otec na základe osobných svedectiev vydal pozoruhodnú knihu „Statoční svedkovia viery“.

Naozaj obdivuhodný oblúk kresťanskej vernosti. Po „nežnej revolúcii“ sa váš otec stal členom Federálneho zhromaždenia ČSFR a neskôr poslancom SNR. Nedávno sme zo školy navštívili premietanie filmu Únos a nechápali sme, ako štát mohol unášať a zabíjať občanov, ktorých mal chrániť. Dokonca sa vládne špičky mali kontaktovať s mafiánmi a podsvetím. Ako váš otec prežíval obdobie mečiarizmu ?

M.K.: To je naozaj závažná otázka. Ako lekár a kresťanský demokrat po tzv. noci dlhých nožov a po tzv. valci zo Zlatej Idky, čím sa definitívne inštalovala Mečiarova autokracia, vystúpil v pléne parlamentu s psychiatrickým rozborom „vodcovej“ osobnosti. Prvýkrát vyslovil, že ide o ťažko sociopatickú osobnosť, ktorá aj do svojich verných indukuje paranoju (spomeňme si len na príslovečné babky demokratky, ktoré mali na nočných stolíkoch okrem Panenky Márie aj svojho Mečiaríka). Asociácia psychiatrov a psychoterapeutov recesisticky navrhla, aby bol môj otec z nej vylúčený, nakoľko vraj prezradil lekárske tajomstvo! Závažnejší však bol druhý historický okamih – hlasovanie o Ústave SR. Kresťanskí demokrati nehlasovali proti nej ako najvyššej zákonnej norme, ale proti konkrétnemu zneniu. Obsahovalo totiž aj odvolávky na platnosť iných právnych noriem, ktoré sú napríklad v rozpore s ochranou ľudského života od počatia. Keď bol po hlasovaní na večernej omši, babička, ktorá išla od prijímania, mu napľula pod nohy. V ten večer mama v Trenčíne mala telefónny „hovor“, kde jej nejaký anonym povedal, že skape. Tie telefonáty sa opakovali vždy, keď bol otec v Bratislave. Cez víkend nám niekto rozkopal poštovú schránku a otcovi kyselinou polial auto. Toto „susedské polievanie“ trvalo od roku 1992 do roku 2002. V marci posledného roka svojho života vyšiel otec z domu, a keďže mal auto zase raz poliate kyselinou, do ambulancie išiel peši. Domov sa už živý nevrátil. Zrazil ho mladý muž s čerstvým vodičským preukazom.

Nevieme si ani predstaviť, čo to musela byť za politická emócia, ktorá takto nenávisťne trvala celé desaťročie! Napriek tomu brutálnemu tieňu – mal váš otec nejaký azyl, ostrov pokoja pred tou aroganciou moci?

M.K.: Ale áno. Jednak rodinu, ktorá sa rozrástla o vnúčatá, a potom priateľov, najmä z radov politických väzňov a bývalých katolíckych aktivistov. Do konca života bol v kontakte so svojou detskou, vtedy už dospelou klientelou. Posledných sedem rokov písal knihy pre deti a kresťanskú verejnosť. Najradšej však maľoval svoje obľúbenú hory nad rodnou Belušou, ale aj podobenstvá o manželstve, materstve, láske a smrti. Ako odchovanec profesora a známeho maliara Ľuda Bránskeho spolu s Rudom Moškom a Svetom Abelom patril k triumvirátu talentovaných gymnaziálnych výtvarníkov v Trenčíne. Neskôr ho rodičia dali na medicínu, lebo kumšt považovali za nehodný poriadneho človeka. Napokon bol z neho maľujúci a milujúci lekár ľudských duší a diagnostik vyšinutosti mocných.

ZA ROZHOVOR SA POĎAKOVALI:
JAKUB ŠATURA A JURAJ TARABA

Delegáciu Olympiády ľudských práv prijal prezident SR Andrej Kiska

Prezident Slovenskej republiky Andrej Kiska prijal dňa 10. mája 2018 v Grasalkovičovom paláci v Bratislave finalistov OLP, ich učiteľov a organizačný výbor. Našu školu reprezentovala študentka IV. B triedy Alena Večerová a Mgr. Alena Pašková.

Obchodná akadémia

Módna akadémia

Pozvanie stať sa súčasťou nášho školského časopisu prijala aj pani profesorka Petriková. I keď nás prekvapila poznatkom, že o módu a módne relácie sa príliš nezaujíma, na okolie pôsobí úplným opakom. Jej základným atribútom pri výbere outfitu je cítiť sa pohodlne. A napriek tomu, že módu nesleduje, ako každá správna žena má v malíčku základné kúsky, ktoré nesmú chýbať v šatníku každej z nás, napríklad malé čierne šaty. Pri nakupovaní sa pani profesorka riadi taktikou „láska na prvý pohľad“, aj keby to nepredstavoval cieľ návštevy nákupného centra. Šatník pani profesorky žiari veselými farbami, plnými optimizmu a radosti zo života. Ako sama pani profesorka povedala, je zástankyňou minimalistického štýlu – menej je niekedy viac. Tajomstvo jej vždy dokonalého outfitu bolo odhalené odpoveďou, že najradšej nakupuje v metropole našich susedov, Viedni.

Žeby inšpirácia na ďalší víkend?

PANI PROFESORKA ING. ĽUDMILA PETRIKOVÁ

Z radov najmladších budúcich účtovníkov sa s nami podelila o svoje tipy Simona Talianová z II. A. Už na prvý pohľad je zjavné, že sa táto študentka nezlakne odvážnejších výziev. „Samozrejme, že o módnych trendoch viem, keďže sú všade na sociálnych sieťach,“ vysvetľuje Simča, „ale neriadim sa striktnie podľa nich.“ Na otázku, ktorej časti outfitu je schopná obetovať najväčší obnos peňazí, nám bez váhania odpovedala, že obuv je pre ňu No. 1. Ponožky v sandáloch a príliš mnoho vzorov, takto zhrňa faux pas, cez ktoré sa nedokáže preniesť. Za elementárny prvok svojho šatníka Simča považuje čierne rifle a obyčajné hladké tričká, ktoré zladí do každého dňa i nálady. A budúcnosť v módnom priemysle? Tú spája s neľahkým a zodpovedným životom ekonóma, kde však móda zohráva dôležitú úlohu, nakoľko na prvý dojem má človek len 8 sekúnd.

SIMONA TALIANOVÁ, II. A

„Pre mňa móda znamená možnosť vyjadriť sa pomocou svojho vzhľadu. A tiež sa dá povedať, že dobrý outfit Vám dokáže zlepšiť deň o 180 stupňov, tak je to pre mňa aj tak trochu terapia.“ Toto je ďalšia zo zúčastnených našej ankety, reprezentujúca štvrtý ročník, Pavla Fúseková. Móda ju zlákala už vo 4. ročníku základnej školy. Kúsky v obchodoch ju oslovila svojou kvalitou. Papča je taktiež dôkazom, že pekné kúsky sa dajú nájsť ako na hlučnom tureckom trhu, tak i v preplnenom nákupnom centre.

Ako nám prezradila, rada experimentuje a nebojí sa nových kreácií. S postupom ročných období sa i Pavlino spektrum troch farieb obohacuje o farby najrôznejších odtieňov. „Môj štýl je väčšinou jednoduchý, zladený dokopy a niekedy pridám jeden alebo maximálne dva výrazné prvky. Snažím sa, aby bol outfit pohodlný, ale aby vyzeral esteticky. Niekedy ma okoloidúce študentky inšpirujú a potom skúšam niečo podobné, tak ďakujem vám za inšpiráciu,“ zhŕňa so smiechom Pavla.

PAVLA FÚSEKOVÁ, IV. B

Štvoricu našich módnych guru uzatvára naša rovesníčka Sabina Nevláčilová z III. A. Už dva roky derieme spolu školské lavice ako stredoškolačky, a tak už vieme, že cit pre módu má v sebe hlboko zakorenený už od malička. Módu vníma ako určitý druh umenia, vystihujúci charakter každého jednotlivca. Márne by ste u nej hľadali fejky či módne výstrelky. O aktualitách zo sveta módy vie, avšak vždy dá na svoj vkus a pocity, ktoré ju doteraz nezradili. Popri štúdiu si Sabi rada pozrie i módne prehliadky, ako napríklad Victoria's Secret. So smiechom dodáva, že v obchodoch dokáže stráviť nezanedbateľné množstvo času na veľkú radosť svojho priateľa. „Môj najobľúbenejší kúsok v šatníku? Všetky, v každom jednom sa dobre cítim, a to je pre mňa základ. Takže dá sa povedať, že mojím favoritom sú všetky.“ Na záver sme sa spýtali, ako vidí svoju kariéru v móde. „Nebránim sa tomu, ale vždy to ostane len záľubou s veľkým Z.“

SABINA NEVLÁČILOVÁ, III. A

ÚTEK MÔJHO DEDKA MARTINA Z KONCENTRAČNÉHO TÁBORA

Hrdinom nášho prvého príbehu je pán Martin Sitár. Pán Sitár sa narodil v roku 1915 v dedinke neďaleko Bánoviec nad Bebravou. V mladosti pracoval ako robotník na stavbách, a stal sa aj šoférom. V roku '44 dostal povolávací rozkaz, narukoval k pešiemu pluku do Trenčína, odtiaľ ho transportovali na východné Slovensko – Bardejov-Višňa Poľana a Varádjka pri poľskej hranice, kde sa v SNP postavil proti Nemcom. V okolí Bardejova robili nočné prepady proti Nemcom. Postupovali k Popradu, kde ich Nemci obklúčili a zajali. Previezli ich do Kežmarku, odtiaľ asi 2000 mužov odviezli transportom – nákladným vlakom, aj s dedkom do lágru Mühlberg a Schmiedeberg pri Drážďanoch. Jeho číslo v lágri bolo 298054.

Avšak pán Sitár sa svojmu osudu vzoprel a začal pripravovať útek z tohto koncentráku. Znalosť jazykov sa vyplatila i teraz, keď pán Sitár zorganizoval malú skupinku na útek zo Schmiederbergu. Ovládal perfektne nemčinu a poznal daný kraj, čím sa stal akýmsi vodcom týchto „uprchlíkov“. Radosť z úteku z tejto krvavej mašinérie však bola predčasná. Pred skupinkou totiž stáli nástrahy v podobe mrazivých podmienok a zúrivých gestapákov. Aby sa skryli pred ich hnevom, pán Sitár a jeho skupina sa skrývali dlhé dni v neďalekom močiaru. Niektorí z nich však krutú zimu nevydržali a boli okamžite zastrelení gestapom. Keď ostatní zo skupiny vyšli na neďaleké pole, naskytl sa im pohľad na mŕtve telá svojich kamarátov. Neostávalo im nič iné, len potrieť aj samých seba krvou a predstierať, že aj oni sú mŕtvi. I čo do nich gestapo kopalo, nikto sa neodvážil dať najavo, že žije, taká bola ich túžba prežiť. Ďalej vo svojej ceste tak pokračovali už len pán Sitár a traja jeho kamaráti. Raz narazili na muža, zdal sa im byť Slovák. Ako vodca sa teda pán Sitár vybral požiť o jedlo a vodu, pričom ostatní ostali v kríkoch. Slovák im sľúbil priniesť niečo pod zub, a skupinka tak radostne očakávala konečné skončenie ich útrap. No nestalo sa tak. Daný Slovák namiesto pomoci privolal gestapo, ktoré pána Sitára odvieďlo spolu s jeho kamarátmi chápadúc, že nepoznali miestne zvyky a jazyk.

Mnohí by si mysleli, že tu sa životná cesta pána Sitára končí, ale nie. Keď ho chytilo gestapo, nezavraždili ho, ale týranie sa nevyhol. Na výstrahu ostatným ho nechali dlhé hodiny a vo veľkej zime nahého kráčať do tábora, a, samozrejme, nevyhol sa ani veľkej bitke. Čo sa stalo s ostatnými troma kamarátmi, nikto nevie. Pán Sitár bol odsúdený na smrť, na svojej väzenskej uniforme nosil červený štítok, čo značilo istú smrť. Čo čert nechcel, v tábore sa spriatelil s jedným beznohým Francúzom, ktorý sa ho znova snažil prehovoriť na útek, s tým, že sa z tábora aj tak živý nedostane. S daným Francúzom boli dobrí priatelia, no on sa však nepokúšal utiecť, pretože nemal nohu, s útekom mu však aktívne pomáhal. Po úteku sa pán Sitár nikdy nedozvedel, čo sa stalo s Francúzom, snažil sa dopátrať informácie o ňom, žiaľ, márne. V deň D, 3. marca 1945, sa pán Sitár odhodlal na svoj už druhý útek z pekla. Učinil tak pomocou kanalizácie, na spôsob WC v tábore. Po dlhej a strastiplnej ceste sa konečne dostal do južných Čiech, kde pracovali obe jeho sestry. S pomocou svojho švagra si vybavil falošné doklady. Po príchode k svojim sestram bol pán Sitár na nepoznanie. Zavšivavený, neoholený a vychudnutý na kosť, pretože po ceste jedol len to, čo mu dala zem. Prešiel cez 150 km, chodil väčšinou len v noci a cez lesy, mestám sa vyhýbal kvôli Nemcom. Talizman, ktorý si pán Sitár bral všade so sebou bol krížik, ktorý našiel v poľskej dedinke, keď utekal s ostatnými vojakmi proti Nemcom. Tento krížik mal v oboch koncentrákoch, nikdy si ho nedal dole a napokon si ho vzal aj do hrobu.

Po všetkých týchto strastiach by už konečne mohlo prísť to vytúžené ticho a pokoj. Osud však myslel inak. S nástupom komunizmu prišla nášmu hrdinovi pozvánka stať jedným z kľúčových členov Komunistickej strany. S obdivuhodnou hrdosťou pán Sitár odmietol a tým si už nikdy nenašiel vhodnú prácu.

Do konca života musel robiť ako šofér, ktorým nikdy ani nechcel byť. Avšak, pán Sitár dožil svoj život v pokoji. Zomrel v roku 1988 na následky ťažkej reumy, ku ktorej mu dopomohol aj koncentračný tábor, taktiež ku sklonku života ohluchol, keď ho bili počas pobytu v koncentračnom tábore. Po jeho smrti sa jeho príbuzní snažili o vybavenie preukazu výhod 255, ktorý dostávali ľudia postihnutí koncentračným táborom. Žiaľ, ani po 30 rokoch snahy sa pozostalým nedostalo žiadnej pozitívnej odpovede.

Príbeh Martina Sitára nám dáva jasné ponaučenie: Nikdy neprestať bojovať a nikdy nestrácať nádej.

Obrovská vďaka patrí žiačke BIANKE TALIANOVEJ z III. A, ktorá nám dovolila nahliadnúť do života tohto nepoznaného hrdinu.

TEXT: KRISTÍNA KURINCOVÁ

Nabudúce:

Ukryvanie Židov počas druhej svetovej vojny

Pán Martin Sitár

VORSICHT
Hochspannung
Lebensgefahr

NÁURAT Z PLANÉTY SLAŠŤ

Bol ryšavý jesenný deň, vietor štúpál na lícach, no slnko ešte stále hrialo. Už som nevedel, čo mám robiť proti ukrutnej nude, keď mi zapípal mobil, tým známym tónom z messengeru. Na displeji zažiarila správa, ktorá ma mala vyslobodiť z premárneného dňa: nepôjdeš von? Nikdy ma netreba presviedčať dvakrát.

Vybehol som z domu a po chvíli prišiel na miesto, obkľúčené rozostúpenými stromami, z ktorých už jeseň postihala všetky listy a rozložila ich po zemi ako farebný koberec. Keď som prišiel, chalani, bledozelení muži, už boli v inom stave, smiali sa viac než obvykle, keď stíchli, len sa nemo usmievali, proste bolo vidieť, že si užívajú. Naliehavo sa pýtali, či si nedám aj ja, a ako som sa tak pozeral, že navštívili inú planétu, neodolal som. S divným a nepoznaným pocitom na hrudi som nemo prikývol. Na tento môj nehlučný signál kamarát vytiahol vrecúško, v ktorom sa skrývala malá zelená šiška. Podal mi ju a šiel naberať vodu do fľaše (plastová fľaša, ktorá má zospodu prepálenie, nie príliš veľkú ani malú, dieru), počas čoho som otvoril vrecko a po prvýkrát som ucítil tú špecificky významnú vôňu. V duchu som si hovoril, že takto asi vonia zakázané ovocie. Potom ku mne podišiel kamarát s fľašou a povedal, aby som ju podržal, kým mi všetko uvarí. Tak som teda chytil fľašu a on začal pomaly trhať tú malú zelenú šišku a nakladať ju do kotla, ktorý následne položil na vrch fľaše, kam padol ako uliaty. Pomaly začal prepalovať šišku bľediacim zapalovačom, farba ktorého pripomínala jasnú letnú oblohu. Fľaša sa začala plniť hustým dymom, zdanlivo pripomínajúcim mlieko. Vdýchol som a z plyných pľúc som do seba natiahol horký dym, a keďže to bolo prvýkrát, po vdýchnutí som začal prudko kašľať ako tuberák. Keď som konečne prišiel k dychu, uvedomil som si, že niečo je inak všetko sa zdalo byť pomalšie, farby získavali na sýtosti, všetky starosti zrazu niekam odišli.

Po nejakej dobe obdivovania okolitej krajiny dostal jeden zelený kamarát skvelý nápad: ísť sa prejsť po poli, ktoré bolo vysoko nad nami, skryté za stromami. Vyšli sme na pole, ktoré sa mi v slastnom stave zdalo také nádherné, ako keby ani nebolo z tohto sveta. Keď som po ňom námesačne kráčal, cítil som sa ako orol, ktorý sa volne vznáša na modrej oblohe. Zrazu nám kamarát

povedal, aby sme sa pozreli pred seba. Môj pohľad uchvátilo purpurové zapadajúce slnko, ako sa skrýva za oblakmi, cez ktoré sa k nám len sťažka dostávali posledné hrejivé lúče. Celé to mystérium pripomínalo bránu do nového sveta, ktorý nás v dialke určite čakal.

Čas ubiehal neuveriteľne pomaly. Ako keby sa všetko načas zastavilo a my sme si tak mohli čo najdlhšie užívať ten opojný stav. Pri ceste späť, k nášmu pôvodnému stanovisku, som sa zastavil a začal som obdivovať oblaky, ktoré plávali po oblohe. Čím dlhšie som sa pozeral na ľahúčko sa vznášajúce oblaky, tým viac sa mi z nich pred očami začal utvárať obrovský had, ktorého pohľad neveštil nič dobré. Vyzeral, ako by chcel zaútočiť. Ako som chvíľu pozoroval toto zjavenie, povedal som si, že by asi bolo lepšie ísť naspäť za mojimi kamarátmi, ktorí aj z diaľky nazeleno svetielkovali. Otočil som sa na päte a rezkým krokom som sa vydal k nášmu pôvodnému táboru.

Po zotmení nám prišlo ako dobrý nápad ísť konečne domov, no najhoršie bolo, že jediná cesta viedla popri lese, ktorý aj vďaka tme a môjmu stavu naberal nepríjemnú hororovú atmosféru. Ako som si tak kráčal po chladnej temnej ceste, môj úžasný stav nahradila najdesivejšia vec, aká sa vtedy mohla stať: boli to tretie kroky, ktoré som počul celú cestu. Mal som zadúšavý pocit, že za mnou niekto kráča. Počul som zlovestné ozveny pomalých krokov, ktoré pripomínali zakrádanie sa vraha, prenasledujúceho svoju obeť. Spolu s týmito krokmi som vnímal už ten zrýchlený tlkot vlastného srdca a búšiaci roj myšlienok, plných neistoty a strachu.

Po tejto psychicky náročnej ceste som sa konečne ocitol v meste, ktoré osvecovali pouličné lampy. V tej chvíli mi pripadali ako svetielka nádeje po dlhom blúdení v lese. Na autobus, ktorý ma viezol domov, si už nepamätám. Zmizli dokonca aj zelení muži. Fin. Nateraz finále.

Autor: Adam Kikuš

AKÝ SVET

Písal sa rok 2028. Pamätám si, že to bol piatok, čo som sa zo školy vrátil unavený domov. Nevedel som sa dočkať, ako si konečne nasadím NIIWR na hlavu a ponorím sa zasa do svojho sveta. Bolo to jediné miesto, kde som sa cítil voľný. NIIWR alebo inak povedané “Nothing is impossible with virtual reality“ bolo niečo ako môj útek pred skutočnou frustrujúcou realitou.

Po oklamaní rodičov tým, že si idem písať domáce úlohy, teda nech ma neotravujú pri učení, som sa konečne plne ponoril do môjho sveta. Už len pri napojení som sa cítil neopísateľne a voľne. Bol som fascinovaný NIIWR, ako ma dokáže uspať a všetok pohyb, ktorý by som normálne spravil v reálnom svete, sa preniesie do virtuálneho priestoru. Keď som otvoril oči, uvidel som krásnu prírodu, slnko, ktoré svojimi dlhými lúčmi všetko osvecovalo, lúky, ktoré žiarili tisícmi farbami kvetov, malé mláďatá draka ako náhradu za obyčajné mestské holuby a pred nimi bojovne stála ich dračia matka. Bola krvavočervená ako rubín, pokrytá šupinami s obrovskými krídlami, ktoré vzbudzovali rešpekt, a rohmi, za ktoré by sa nemusel hanbiť ani býk v reálnom svete. Jeden z najúžasnejších prvkov, ktoré prinášal virtuálny svet, boli lietajúce ostrovy. Každý ostrov bol výnimočný. Ostrov so stromami vysokými ako mrakodrapy v Dubaji. Ostrov so stvoreniami pripomínajúcimi gigantické motýle s nekonečnými vzormi na krídlach. Ostrov s malou horou a riekou, ktorá končila krištáľovo čistým vodopádom, prechádzajúcim cez dva ďalšie ostrovy, končiac vo väčšom

jazierku so zlatými rybami a stromom, pod ktorým som uvidel JU. Dievča, o ktorom sa hovorilo, že je najrýchlejšia s mečom na boj zblízka. Bleskurýchla. Nikdy predtým som ju nevidel. Mala dlhé krásne biele vlasy, zaírovo modré oči, biely plášť s červenými krížmi ako znak cechu Krvavej prísahy. Vedľa nej sa v slnku jagal jej legendárny rapier. Bola presne taká, ako sa o nej hovorilo. Opodiaľ sa hrala jej dvojchvostá mačka menom Kuro. Kuro - čierna mačka s dvomi chocholatými chvostami, bielymi labkami a zlatým obojkom. Vedela sa desaťnásobne zväčšiť a tak aj navýšiť svoju silu. Dalo by sa povedať, že je to démon. Bolo úžasné vidieť ich spolu a ešte na takom mieste.

Vo virtuálnom svete som strávil nespočetne veľa hodín. Zažil veľa zážitkov a videl veci, ktoré by som v reálnom svete nikdy nevidel. V sobotu večer mi fyzicky odpojili NIIWR moji rodičia, ktorí ma celý deň nevideli a začali sa báť, čo sa deje. Boli nahnevaní a zabavili mi môj nádherný, pre mňa reálny, virtuálny svet. Našťastie ten, ktorý mám vo vnútri, mi nemôže vziať nikto.

Autor: Filip Čaňo

A n i m e

Dalo sa očakávať, že sa to raz stane. Pravdu povediac, čakali to skôr iní ako my. Keď ste od niečoho závislí, nevedomujete si to tak, ako ostatní.

Deň prvý. Pamätám si, že ma matka prerušila pri pozieraní Fairy Tail. Je to anime, ktoré som v tom čase miloval. Matka vedela, že ak niečo neznášam, tak je to práve rušenie pri pozieraní anime. Vošla do mojej izby a povedala, že na mňa niekto čaká. Najskôr som bol našťavaný, že vstúpila do mojej izby, práve keď som pozeral anime, ale v zlomku sekundy som hnev zahnal. Po mesiaci, čo som zavretý v temnej izbe len ja a moje anime, uvidím tvar kamaráta, pomyslel som si. Po dlhšom čase som bol opäť rád, že ma niekto navštívil.

Je to už vari osem mesiacov, čo som sa izoloval od obyčajného vonkajšieho sveta, aby som mohol pozerať ďalšie a ďalšie anime. Spoznať nové sci-fi, akčné, dobrodružné anime v čo najväčšom počte, bol môj cieľ na.. vlastne do konca života. Anime pre mňa nebol len kreslený japonský seriál. Vnímal som ho ako vrchol mojich túžob. Môj „reálny“ život, vzťahy v ňom či zhoršujúce sa zdravie neznamenali pre mňa nič oproti tomu, čo som cítil pri sledovaní vzťahov postáv a zápletiak deja v anime. Spolu s anime som vnímal a objavoval japonskú kultúru. Tú krajinu som zbožňoval. Ich nádherný jazyk, zdvorilé a milé oslovenia, zvyky a tradície boli jedným z faktorov, prečo som tam v budúcnosti chcel žiť.

Vyšiel som z izby a prechádzal cez malú chodbu. Hlavu som mal odovzdané zvesenú medzi ramenami. Vtedy to náhle na mňa prišlo: pocítil som únavu, hlad, smäd, potrebu ísť na wc, bolesti v bruchu a vyhrávanie veľmi hlasného orchestra v hlave. Prišlo mi zle, tak som rýchlo utekal na záchod zvracať... vlastne som ani nemal čo. Párkrát ma veľmi silno naplo až sa mi trblietavé slzy zamihotali v očiach. Nenávidel som ten pocit. Tieto nesmierne hlúpe pozemské potreby som pocítil zakaždým, keď ma niekto prerušil pri pozieraní anime a ja som ho musel stopnúť.

Postavil som sa a konečne šiel do obývačky, kde mala čakať návšteva. Prebleslo mi hlavou, že to určite bude Filip alebo Adam, čo bola hlúposť, keďže aj ich zamestnávalo pozieranie anime. A veru, mal som pravdu. Vchádzal som do obývačky a začul som plač mojej matky, ktorý sa ako keby snažila potlačiť. Nechápal som, o čo ide, a chcel som sa obrátiť. No vtom som ich zbadal. Traja statní vysokí muži stáli v našej obývačke. Boli celí v bielom. Biele tričká, nohavice, obuv, a ako to v každom ústave býva, aj plášte. Predtým, ako ma dvaja z nich zdrapli za ruky a tretí mi do žily injekčnou striekačkou vpichol priesračne bielu tekutinu, som začul len hlasitý výkrik stonajúcej matky za mojím chrbtom a „upokojujúci“ hlas jedného z mužov, ktorý šepkal: „Všetko bude v poriadku, pomôžeme ti. Ver, že to tvoje anime už nikdy ne..“

Ilustrácia: Martina Trusková

Zaspal som. O nejaký čas som sa prebudil v neznámej izbe. Síce netuším, ako dlho som spal, ale z divného hrejivého pocitu, ktorý bol celkom príjemný a zároveň akýsi sentimentálny, som usúdil, že to bolo dlhšie než obvyklé tri či štyri hodiny počas niekoľkých dní. Všetko v neznámej izbe, v ktorej som sa prebudil, bolo jasavo biele a žiarilo čistotou, čo ma donútilo prižmúriť oči. V mojej detskej izbe som mal večne zastreté, pretože nenávidím, keď mi pri pozieraní anime dopadajú snečné lúče na obrazovku. Pach v miestnosti sa miešal s vôňou čistiacich prostriedkov a tabletiiek. Bolo taktiež cítiť mierne sa rozpadajúce drevo a plesne. V tej chvíli mi už bolo jasné, že sa nachádzam v nejakom zvláštnom ústave, kde sa vedenie neunúva utrácať za nové okná či iné príslušenstvo. Znovu som zacítil ostrú vôňu liečiv. Keď už nič iné, tak aspoň dobré drogy tu isto mať budú, pomyslel som si. Napravo odo mňa bol malý biely stolík s jednou zásuvkou a otváracími dvierkami. Aké štedré! Asi meter od neho na dlhej stene trónili neuveriteľne veľké okná. Bolo ich temer desať. Všetky biele, s mrežami a spod ošúchaného laku presvitalo jasnohnedé drevo. Zrazu mi zišlo na um, že zóna, ktorá mi bola „pridelená“, bola príliš malá na to, ako ohromne pôsobila izba už len z pohľadu doprava popri okne. Nazrel som teda na druhú stranu. Čakal som všetko, ale to, že uvidím známú tvár, veru nie. Vedľa mňa mal posteľ neznámy týpek, ktorý sa tak trochu podobal na Filipa, no na rozdiel od Filipových tmavých čiernych vlasov, s občasnou hnedou, mal tento chalanisko žiarivo biele vlasy a pásku cez oko. Venoval som chvíľkový pohľad na poslednú posteľ v izbe, kde ležal už spomínaný známy Adam. Nevenoval som mu príliš veľkú pozornosť, pretože tvár chalan vedľa mňa ma niečím zarazila. Pretrel som si oči a zadíval sa lepšie. A vtedy som si to uvedomil. Ten chalan vôbec nebol neznámy a vôbec sa nepodobal na Filipa. Bol to Filip! Chvíľu som bol zarazený z jeho nového výzoru a hlavne z tej pásky cez oko. No jasné! Spomenul som si, že brigádoval v nejakej kaviarni a stala sa tam nejaká nehoda. V médiách vraveli, že vybuchol sporák alebo také niečo.

Začal som premýšľať, prečo tu my traja sme. Ja a dve známe tváre. Boli to tváre, ktoré som stretával v škole, keď som sa ešte kvôli anime na ňu nevykašlal. Boli to tváre, s ktorými som chodieval von. Presne tie tváre, ktoré, spolu so mnou, objavili kúzlo anime. Bol som z toho všetkého čoraz viacej zmätený. Ešte raz som sa pozrel na kamarátov. Pomaly sa vo mne hromadila panika a stres. Vedel som, že ak príde ešte niečo, zošaliem. A vtedy som to zazrel. Nechápem, ako som to do vtedy mohol prehliadať. Chalani mali k žile napojenú ihlu, ktorá im do krvi pomaly primiešavala tekutinu, kvapkajúcu z infúzie. Na infúzii bol obrázok „ZzZ“ ako znak spánku. To už moju sebakontrolu celkom dolomilo. V náhlom návale paniky som začal kričať. Určite sa môj vydesený krik plný zmätku niesol celou budovou. Spoza zavretých dverí sa ozývali čoraz hlasnejšie kroky. Svoj posledný pohľad som ešte venoval kamarátovi tučkovi, Adamovi. Div, že mi oči z jamiiek nevyleteli a nerozkotúľali sa po izbe. Niečo, v čo sme ja, a asi nikto iný neverili, sa stalo a dostalo ma to viac ako podivné hadičky pripojené k ich žilám. Adam bol chudý, dokonca chudší ako suchár Filip. Ako som zarazený stíchol, sedel a pozeral sa na Adama, ani som si nestihol všimnúť, že dvaja páni v bielom vošli do izby a utekali smerom ku mne.

Znova sa opakoval scenár z „odchytu“ u nás doma. Opäť mi niečo vstrekli do žily. Moje telo zostalo v sekunde bezvládne a malátnou váhou padalo na posteľ. Hlavou mi prebehol zášklb jedinej myšlienky: „Filip zhorel, Adam je chudý a ja som sa zbláznil. Animééééé.....!!!“

Autor: Roman Petráš

Ilustrácia: Karina Bieliková

ŠPORT

POZEMNÝ HOKEJ

Pre veľkú väčšinu ľudí je tento šport takmer úplne neznámy. Veľa ľudí si pod týmto pojmom predstaví florbal alebo hokejbal. Hovoria, že je to to isté, že v tom nevidia rozdiel. Ale človek, ktorý vie, aký je to šport, si predstaví tvrdú prácu hráčov, ktorí sa snažia byť čo najlepši.

Pozemný hokej, tiež známy ako pozemák, je šport pre bojovných ľudí, ktorí sú obratní, rýchli a šikovní. Je to výborné na vyplavenie svojich emócií po celom dni, týždni. Pre ľudí, ktorí už objavili čaro tohto športu, je to neoddeliteľná súčasť života. Tento koníček – hobby, však nie je úplne zadarmo. Vyžaduje si veľa času, trpezlivosti, presnosti a, samozrejme, zručnosti. Toto všetko sa dá dosiahnuť jedine tréningom. Nepríde to však hneď, sú to mesiace a roky driny, aby sa človek naučil spôsoby hry, pravidlá, triky. Nikto sa nestane zo dňa na deň dobrým hráčom, to sa jednoducho nedá. Tréningy sú dlhotrvajúci proces, počas ktorého si človek ani neuvedomuje svoj posun vpred. Ten zistí až po čase. Alebo keď sa pozrie na svoj tím, ako sa posúva dopredu, ako sa zlepšuje. Najdôležitejšie je vytvoriť dobrý kolektív, pretože ak nie ste dobrý kolektív, hádky vás rozdelia. Vyčítali by ste si navzájom neúspech. Naopak, ak budete držať spolu a budete sa podporovať, budete silnejší a odhodlanejší, a tím aj úspešnejší.

Je to jeden z najstarších olympijských športov, kolektívna hra, ktorá sa hráva na umelej trávě na ihrisku – rozmermi pripomína futbalové ihrisko, v zime sa hráva v hale. Hrá sa s loptičkou, ktorá je veľká ako tenisová, ale štruktúrou a tvrdosťou sa podobá na golfové. Hokejky sú z jednej strany ploché a z druhej zaoblené. Hráči môžu hrať iba s plochou časťou. Zaujímavosťou je, že hokejky sa vyrábajú iba na pravú stranu.

Kalendár súťaží školského roku 2017/18, alebo v čom sme uspeli:

Okresné kolo Cezpoľného behu SŠ – chlapci a dievčatá : 5. miesto

OK Veľký futbal SŠ , Finále – chlapci – 4. miesto

OK Bedminton SŠ , Finále – chlapci 3. miesto , dievčatá 2. miesto

OK Volejbal SŠ – dievčatá – 4. miesto, chlapci – 3. miesto

OK Aerobik SŠ – Vacvalová – 13. miesto

OK Futsal SŠ – chlapci – 3. miesto

OK Hádzaná SŠ – dievčatá – 2. miesto

OK Basketbal SŠ – dievčatá – 5. miesto, chlapci – 1. miesto

OK Florbal SŠ – chlapci – 5. miesto, dievčatá – 1. miesto

RK Florbal SŠ – dievčatá – 1. miesto

KK Veslovací trénažér – dievčatá 2. miesto, chlapci 1. miesto, postup na Celoslovenské kolo

Stolný tenis o pohár primátora Trenčianských Teplíc - Monika Marousková – 1. miesto

- Alexander Hudec – 2. miesto

Miss Fitness Michaela Pavleová

Majstrovstvá EURÓPY vo fitness žien. Súťaž, ktorá prebiehala v Santa Suzanna v Španielsku. Naša žiačka Michaela Pavleová získala celkovo 4 zlaté medaily. Vyhrala svoju kategóriu v juniorkách aj v ženách a navyše sa stala aj absolútnou víťazkou vo fitness junioriek aj žien. GRATULUJEME !!!

DOMÁCE GUMENÉ MEDVEDÍKY

Na výrobu budeme potrebovať:

- 1 šálku čerstvej pomarančovej šťavy (môže byť aj pomarančový džús)
- 1 PL citrónovej šťavy
- 2 PL medu alebo agáve sirupu alebo cukru
- želatínu alebo agar prášok

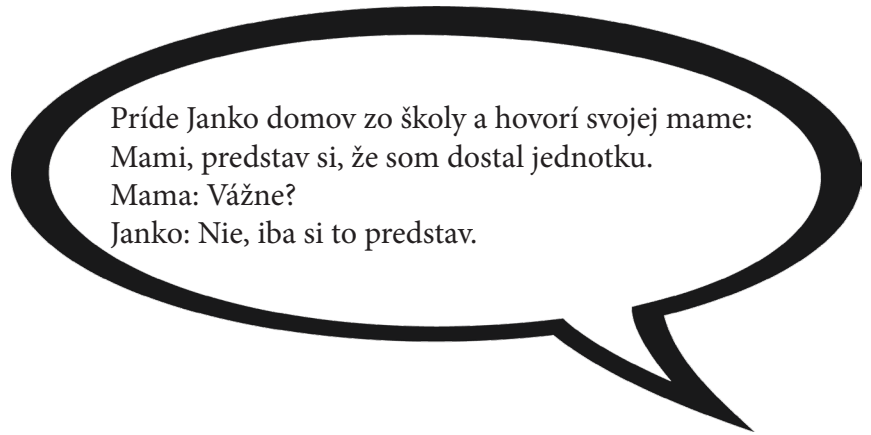
Postup :

Na miernom ohni dáme variť šťavu z pomaranča, citrón a osladíme podľa chuti. V miske necháme napučať plátok želatíny. Napučanú želatínu vlejeme za stáleho miešania do hrnca s pomarančovou šťavou. Miešame, kým šťava nezačne mať konzistenciu rôsolu a následne ju vlejeme do pripravených silikónových foriem v tvare medvedíkov (dajú sa kúpiť v potravinách alebo v kreatívnych či domácich potrebách). Necháme stuhnúť, následne vyklopíme a podávame s úsmevom :)

Gumové medvedíky sú vhodnou prevenciou proti osteoporóze, obsahujú kolagén, ktorý vyživuje kĺby a tým zabraňuje vysychaniu chrupiek.

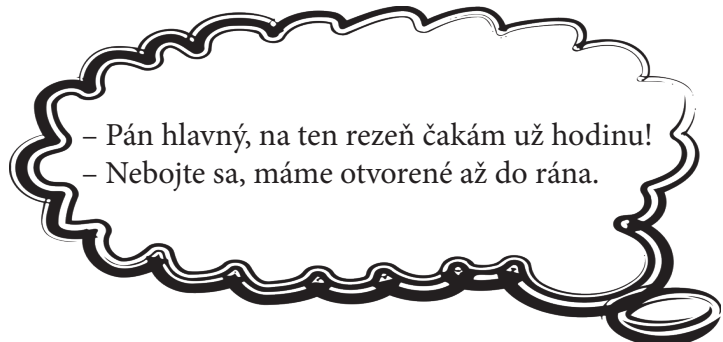

Leží mucha na stole a trepe nohami.
Letí okolo druhá a pýta sa:
- Aerobik, aerobik?
- Biolit, biolit!

Príde Janko domov zo školy a hovorí svojej mame:
Mami, predstav si, že som dostal jednotku.
Mama: Vážne?
Janko: Nie, iba si to predstav.

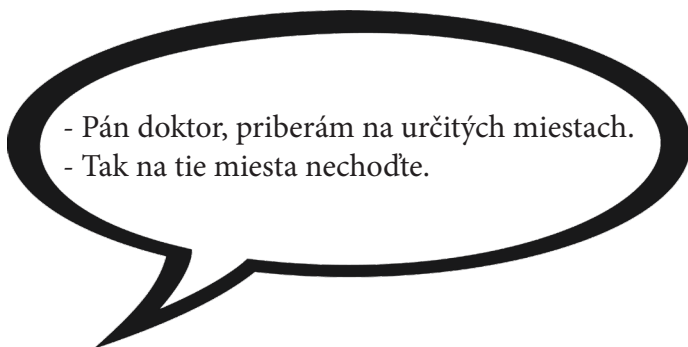
Hádajú sa dvaja poľovníci, kto z nich má lepšieho psa.
- Môj pes nájde moju stopu aj na druhý deň.
Čo na to hovoríš?
- Čo by som hovoril, okúp sa.

- Pán hlavný, na ten rezeň čakám už hodinu!
- Nebojte sa, máme otvorené až do rána.

Pýta sa známa pani Novákovej:
- Počula som, že váš syn študuje na univerzite.
Čo z neho bude, keď skončí?
- Obávam sa, že dôchodca.

- Dežko, povedz nám dve zámená.
- Kto? Ja?
- Výborne!

- Pán doktor, priberám na určitých miestach.
- Tak na tie miesta nechodte.

- Pôjdeš zajtra Janovi na pohreb?
- Ani ma nehne, on na môj tiež nepôjde...

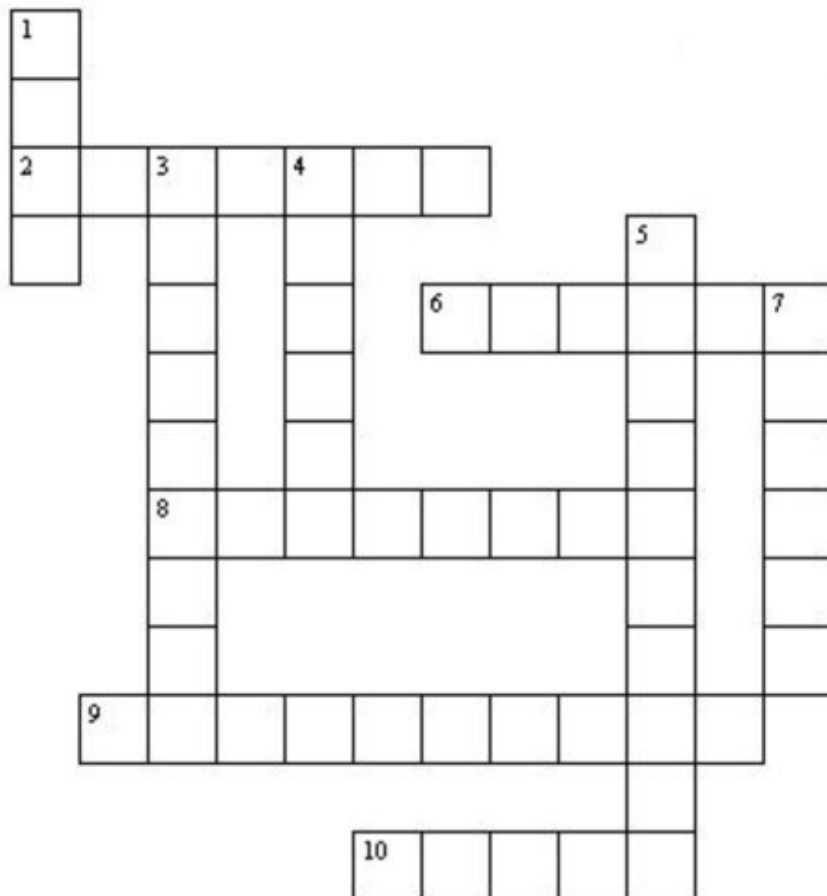
P	O	Č	Í	T	A	Č	N	E	P	L	A	G	Á	T	P
O	S	D	R	E	P	O	I	F	I	U	R	Á	Ž	K	A
O	N	L	I	N	E	K	B	O	L	K	O	L	E	N	O
V	O	K	O	E	L	O	E	T	O	V	Á	R	E	Ň	A
A	B	Y	B	O	K	L	H	K	T	D	I	E	Ť	A	J
Ň	I	B	O	S	K	Á	V	A	V	K	R	O	K	O	J
A	C	E	J	E	F	D	O	K	T	O	R	O	K	N	O
O	Y	R	Ž	T	K	A	R	O	K	M	O	Y	P	O	K
N	K	Š	I	K	A	N	A	I	N	I	D	T	E	R	O
A	E	I	V	R	I	Z	O	T	O	X	I	N	E	T	E
D	L	K	E	Č	U	P	R	U	K	A	Č	A	D	I	Č
Á	N	A	L	M	I	K	I	N	A	M	O	H	L	I	B
V	O	N	N	Y	R	I	Z	I	K	O	A	U	T	O	I
K	H	A	Í	C	O	L	E	A	N	D	E	R	H	Z	N
Y	A	E	K	U	H	K	L	Á	V	E	S	N	I	C	A
S	O	C	I	Á	L	N	A	S	I	E	Ť	Ž	I	Ť	I

KYBERŠIKANA	VAŇA
POČÍTAČ	NADÁVKY
ČOKOLÁDA	URÁŽKA
PLAGÁT	BEH
PILOT	KOLENO
KÁVA	ONLINE
FOTKA	DREP
TOVÁREŇ	BOK
DOKTOR	KROK
KOMIX	BICYKEL
RODIČIA	NOHA
SOCIÁLNA SIETĚ	RIZOTO
AUTO	KLÁVESNICA
ČADIČ	OKNO
KOV	OKO
OBOJŽIVELÍK	RUKA
KEČUP	
ŠIKANA	
RIZIKO	
ROH	
OLEANDER	

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

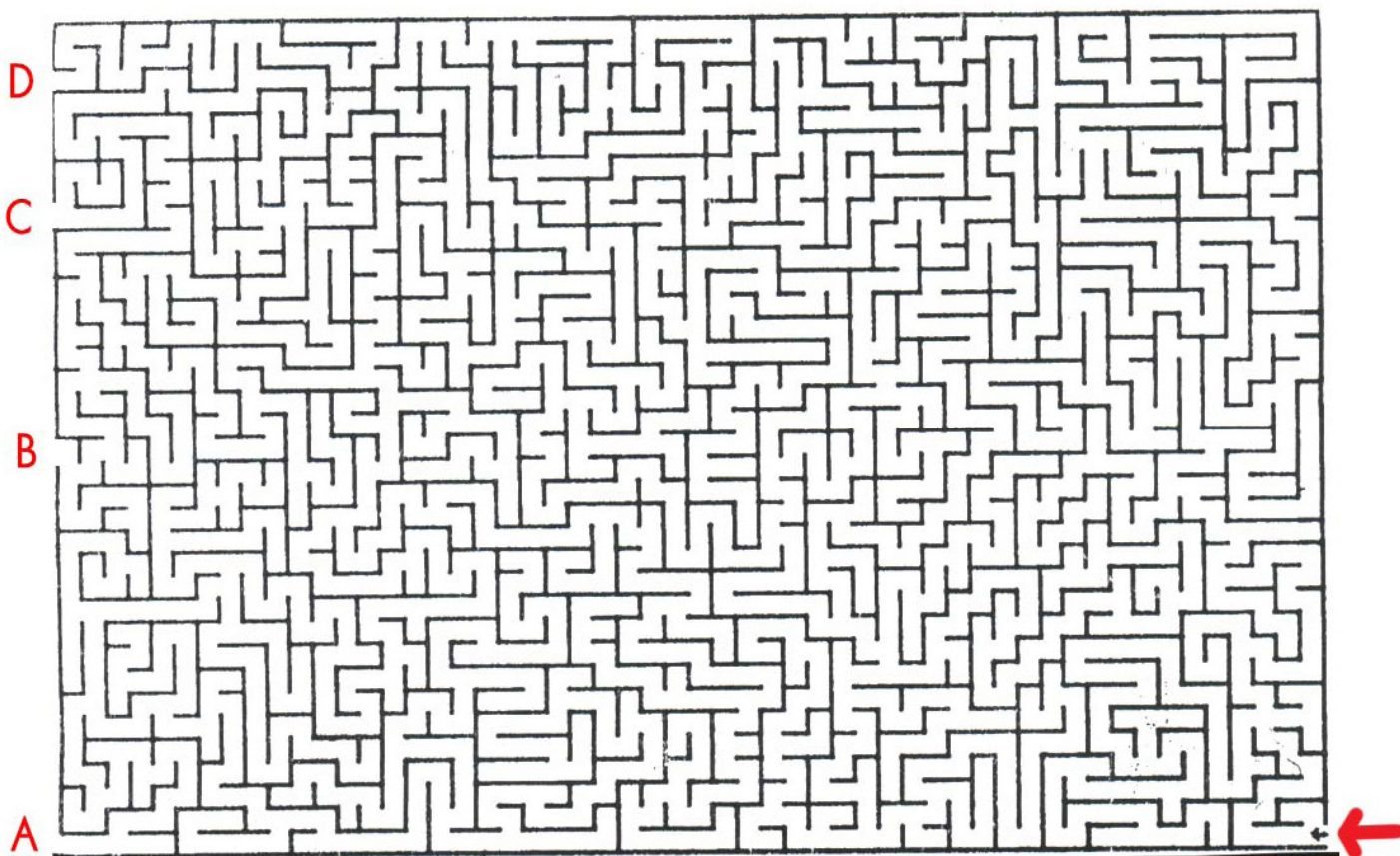
	7			4	5			
5			8	7				3
		4	1			9		
			5		2		6	8
		2	6				3	
		1		3		2		
		5		1	8		9	2
1	4				6			7
2	9							1

Poznáš hlavné mestá?

- VODOROVNE:
 2 Portugalsko
 6 Španielsko
 8 Fínsko
 9 Holandsko
 10 Česká republika

- ZVISLO:
 1 Nórsko
 3 Švédsko
 4 Belgicko
 5 Slovensko
 7 Írsko

ŠÉFREDAKTOR

Juraj Taraba IV.D

REDAKTORI

Kristína Kurincová III.A

Karina Bieliková III.A

Jakub Šatura IV.D

Roman Petráš III.D

Adam Kikuš III.D

GRAFIKA A DIZAJN

Juraj Taraba IV.D

ILUSTRÁCIE

Karina Bieliková III.A

Lenka Opatovská III.A

Martina Trusková III.C

Monika Šišovská III.A

